

Дошило на осінь в непевній добі.
Був ранок блідий, мов каменя.
В камзолі старім при фамільнім гербі
Стояв поза часом Веймар.

Довкола двадцяте століття ревла,
Машины брели, як готи.
...З-за столу підвівся, відклавши перо,
Йоганн Вольфганг Гете.

Пішов одпочити у свій букенвальд:
Там тихо. Там тінно. І вільгло.
Там буки в гармонії ладяться в ряд
І думають вічно і вільно.

Під крони ступив — і на кроці завмер,
До скрику незвичне узрівши:
Вгризалася просіка поміж дерев,
Якої не малось раніше.

Здалося: той просвіт вгрузав, як тесак,
В ніщо. В ірреальну нішу...
Він терпнув нажахано: що б то за знак?
І чий то свинцево округлився зрак?..
Та буки мовчали.
І світ ще не знав,
Що скоро народиться... Ніцше.

Одначе перестрах за мить одлетів.
Ласкаво манили дороги.
І бронзово слались плоди жолудів
Йому в олімпійські ноги.

Та щось його знов зупинило в ході
На третьому кроці фатально:
Причилось, що топче він не жолуді,
А пальців дитячих фаланги.

...Ти кажеш: в баладі порушено лад
Імен і віків на планеті...
А де ж я подіну тоді Buchenwald,
Що лісом здавався Гете?!

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.